

Cuprins

St. Jude	7
Ratatul	19
Cu cît se gîndea mai mult, cu atît se înfuria mai tare	135
Pe mare	231
Generatorul	327
Un ultim Crăciun	443
Corecții	539

— Le-ai spus copiilor că sînt deprimat? o întrebă el pe întuneric, de la marginea îndepărtată a patului lat de un pogon. Caroline? Le-ai spus vreo minciună în legătură cu sănătatea mea mentală? De-ai aia e toată lumea dintr-o dată atît de drăguță?

— Gary, sînt drăguți pentru că vor să-i duci în excursie cu bicicletele la munte.

— E ceva aici care nu-mi miroase-a bine.

— Ai căpătat o obsesie, să știi.

— Fir-ar a dracului să fie de treabă!!

— Gary, mi se face frică.

— Te joci cu mintea mea și nu e pe lume lucru mai urît decît ăsta! Nu există lucru mai urît.

— Te rog, te rog, ascultă ce vorbești.

— Răspunde-mi la întrebare. Le-ai spus că sînt deprimat? Că trec printr-o perioadă grea?

— Păi... nu-i așa?

— Răspunde-mi la întrebare!

Nu-i răspunse. Nu mai rosti nimic toată seara, în ciuda faptului că el repetă întrebarea iar și iar, timp de o jumătate de oră, cu pauze de cîte un minut sau două din cînd în cînd, pentru ca ea să îi răspundă, dar nu-i răspunse.

În dimineața excursiei cu bicicletele pe munte era atît de dărîmat de lipsa somnului, încît singura lui ambiție era să funcționeze fizic. Încărcă trei biciclete în Fordul Stomper al lui Caroline, foarte mare și sigur, merse timp de două ore, descărcă bicicletele și pedală kilometru după kilometru pe poteci desfundate. Băieții goneau mult înaintea lui. Cînd reușea să îi ajungă din urmă, ei se odihniseră deja și erau iar gata de pornire. Nu se oferiră să îl ajute, dar aveau pe fețe expresii de răbdare prietenoasă, ca și cum Gary ar fi avut de făcut o mărturisire. Starea sa neurochimică era însă destul de complicată; nu găsi nimic de spus în afară de „Hai să mîncăm sandvișurile“ și „Încă o culme și ne întoarcem“. Cînd apuse soarele, încărcă iar bicicletele în Ford, merse două ore și le descărcă la loc, în plin atac de ANHEDONIE.

Ieșind din casă, Caroline le povesti copiilor că ea și Jonah se distraseră de minune. Se declară convertită la cărțile despre Narnia. După care, toată seara, amîndoi sporovăiră despre „Aslan“, „Cair Paravel“ și „Reepicheep“, despre grupul de dezbatere despre Narnia, exclusiv pentru copii, pe care îl descoperise pe Internet, și despre site-ul C.S. Lewis care avea niște jocuri super și unde puteai să comanzi tone de jucării narniene.

— Am văzut un CD-ROM cu *Prințul Caspian*, îi spuse Jonah lui Gary, cu care abia aștept să mă joc.

— Pare un joc interesant și bine gândit, completă Caroline. I-am arătat lui Jonah cum să-l comande.

— Au și un Șifonier, continuă Jonah. Faci click pe Șifonier și intri în Narnia. Și pe urmă, înăuntru, sînt tot felul de chestii super.

Ușurarea fu profundă a doua zi dimineată, cînd Gary intră, legănîndu-se în vrie, ca un iaht lovit de furtună, în portul adăpostit al săptămîinii de lucru. Nu avea altceva de făcut decît să se pună pe picioare cum putea mai bine, să își păstreze echilibrul, *să nu fie deprimat*. În ciuda pierderilor grave, rămînea încrezător în victorie. Încă de la prima ceartă cu Caroline, acum douăzeci de ani, cînd stătuse singur în apartament și se uitase la un meci al echipei din Philadelphia ascultînd cum sună telefonul o dată la fiecare zece minute, o dată la cinci minute, o dată la două minute, înțelesese că, în adîncul sufletului ei, Caroline era disperat de nesigură pe sine. Mai devreme sau mai tîrziu, dacă se abținea să-i arate că o iubește, i se arunca la piept, bătîndu-l cu pumnii ei mici, și îi ceda total.

De data aceasta însă, nu dădea semne de slăbiciune. Noaptea tîrziu, cînd Gary era mult prea speriat și prea furios ca să închidă ochii, nemite să doarmă, ea refuza politicos, dar ferm, să continue disputa. Mai cu seamă, refuza categoric să discute despre Crăciun, afirmînd că a-l asculta pe Gary vorbind despre acest subiect era ca și cum ai privi un alcoolic în timp ce bea.

— Ce vrei să auzi de la mine? o întrebă Gary. Spune-mi ce vrei să auzi de la mine.

— Vreau să îți asumi responsabilitatea pentru propria sănătate mintală.

— Doamne, Caroline, nu asta e răspunsul pe care îl așteptam!

Între timp, Discordia, zeița vrajbei conjugale, trăsesese ceva sfori la companiile aeriene. În *Inquirer* apăru o reclamă pe o pagină întregă la biletele emise de Midland Airlines cu reduceri uriașe, între care și un drum dus-întors de 198 dolari între Philly și St. Jude. Numai patru zile de la sfîrșitul lui decembrie erau epuizate, dar, dacă stătea o singură zi în plus în preajma Crăciunului, Gary putea merge cu toată familia pînă la St. Jude și înapoi (și fără escale!) cu mai puțin de o mie de dolari. Îi spuse agentului să îi rețină cinci bilete,

reconfirmându-și opțiunea în fiecare zi. În cele din urmă, vineri dimineată, pentru că reducerile se încheiau la miezul nopții, o anunță pe Caroline că intenționează să cumpere biletele. În concordanță cu strategia de neabordare a subiectului Crăciunului, ea se întoarse către Aaron și îl întrebă dacă a învățat pentru testul la spaniolă. Din biroul său de la CenTrust, în spiritul acestui război de tranșee, Gary își sună agentul și autoriză achiziționarea. Apoi își sună doctorul, căruia îi ceru un somnifer, o rețetă pe termen scurt, ceva un pic mai puternic decât ce putea cumpăra fără rețetă. Doctorul Pierce îi răspunse că somniferul nu i se părea a fi o idee prea bună. Caroline – zise el – pomenise că Gary s-ar putea să fie deprimat, iar somniferul cu siguranță nu îl putea ajuta în această direcție. Poate, în schimb, Gary voia să vină să discute despre starea lui?

Timp de o clipă, după ce închise, Gary își îngădui să își imagineze cum ar fi fost să fie divorțat. Dar trei portrete mentale luminoase și idealizate ale copiilor, umbrite de aripa neagră ca de liliac a grijilor financiare, îi alungară din minte ideea.

Aflat la o petrecere, sîmbătă seară, scotocise prin dulăpiorul cu medicamente al prietenilor lor Drew și Jamie, nădăjduind să găsească ceva din categoria valiumului, dar fără rezultat.

Ieri, Denise îl sunase insistînd, pe un ton oțelit și amenințător, să ia masa de prînz împreună. Îi spusese că se întîlnise cu Enid și cu Alfred la New York, sîmbătă. Îi povestise că Chip și prietena lui îi trăsese răclă, dispărînd.

Stînd treaz în pat, noaptea, Gary se întrebă dacă figurile de genul acesta o îndemnaseră pe Caroline să îl numească pe Chip „suficient de onest” pentru a spune ce era dispus „să tolereze” și ce nu.

— Celulele sînt reprogramate genetic pentru a elibera factorul care provoacă creșterea nervilor exclusiv atunci cînd sînt activate local! declară vesel facsimilul video al lui Eberle.

O fată frumoasă ca un manechin, cu craniul într-o cască Eberle, stătea legată într-o mașinărie care îi reînvăța creierul cum să comande picioarelor să meargă.

Un alt manechin cu o expresie mohorîță, mizantropă și acră, își împinse colțurile gurii în sus cu degetele, în timp ce, într-un alt cadru, imagini animate și mărite dezvăluiau, în interiorul creierului ei, înflorirea dendritelor, formarea de noi legături sinaptice. Într-o clipă, fata reuși să zîmbească timid, fără a-și folosi degetele. Încă o clipă și zîmbetul ei era orbitor.

CORECKTALL : ACESTA ESTE VIITORUL !

— Corporația Axon are norocul de a deține cinci patente americane care protejează această tehnologie fundamentală, spuse Earl Eberle camerei de luat vederi. Aceste patente, împreună cu altele opt, în curs de legalizare, formează un zid impenetrabil care apără investiția de o sută cincizeci de milioane de dolari pe care am făcut-o pînă în acest moment în cercetare și dezvoltare. Axon este liderul mondial recunoscut în acest domeniu. Avem o balanță financiară pozitivă pe ultimii șase ani și venituri care credem că vor depăși optzeci de milioane de dolari în anul care urmează. Potențialii investitori pot fi siguri că fiecare cent din fiecare dolar pe care îl colectăm pe data de 15 decembrie va fi cheltuit îmbunătățind acest produs extraordinar, poate istoric. Corecktall: acesta este viitorul! exclamă Eberle.

— Acesta este viitorul! intonă crainicul.

— Acesta este viitorul! li se alătură corul de studenți frumoși, cu ochelari de točilar.

— Mie, una, mi-a plăcut trecutul, zise Denise, înclinînd sticla de o jumătate de litru cu apă importată.

După părerea lui Gary, erau prea mulți cei care respirau aerul din Sala de Bal B. Sistemul de ventilație avea probleme. În timp ce luminile se aprindeau, personalul de serviciu se răspîndi tăcut printre mese, ducînd antreuri ascunse sub capace încălzite electric.

— Eu cred că-i somon, își dădu Denise cu părerea. Ba nu, sînt sigură că-i somon.

Ridicîndu-se din fotoliile de talk-show, trei siluete se îndreptară acum spre partea frontală a podiumului, amintindu-i în mod straniu lui Gary de luna de miere petrecută în Italia. Împreună cu Caroline, vizitase o catedrală undeva, în Toscana, poate la Siena, în muzeul căreia erau statui medievale mari, de sfinți, așezate odată pe acoperișul bisericii, fiecare cu cîte un braț ridicat ca un candidat la președinție care face semn cu mîna alegătorilor, fiecare cu un surîs evlavios de *certitudine*.

Cel mai în vîrstă dintre cei trei preafericiți care le ieșiseră în întîmpinare, un bărbat cu fața rozalie și ochelari fără rame, întinse o mîna, parcă pentru a binecuvînta mulțimea.

— Prea bine! rosti el. Prea bine! Mă numesc Joe Prager și sînt principalul avocat specializat în contracte de la Bragg

knuter. În stînga mea se află Merilee Finch, președintele Corporației Axon, iar în dreapta, Daffy Anderson, extrem de importantul agent de bursă de la Hevy & Hodapp. Speram ca și Curly să fie alături de noi astăzi, dar, în calitatea sa de personalitate a momentului, acordă un interviu postului CNN chiar în aceste clipe. De aceea, îngăduiți-mi cîteva precizări, vai, vai, pentru a da imediat cuvîntul lui Daffy și lui Merilee.

— Hei, Kelsey, spune, băiatule, spune! țipă tînărul vecin al lui Gary.

— Precizarea A, continuă Prager, este că rog pe toată lumea să ia notă că subliniez că rezultatele lui Curly sînt absolut preliminare. Este faza întîi a cercetărilor, oameni buni. E cineva care nu m-a auzit? Acolo, în spate? întrebă Prager, întinzînd gîtul și vînturîndu-și brațele către mesele mai îndepărtate, inclusiv a lui Gary. Transparență totală: sîntem în faza întîi a cercetărilor. Axon nu are încă și nu lasă în nici un fel să se înțeleagă că ar avea aprobarea Agenției pentru Medicamente și Alimente pentru testele fazei a doua. Și ce vine după faza a doua? Faza a treia! Și după faza a treia? Un proces de revizuire în mai multe etape, care poate întîrzia lansarea produsului cu pînă la trei ani. Oameni buni, avem de-a face cu rezultate clinice foarte interesante, dar absolut preliminare. Așadar, *caveat emptor*¹. Ne-am înțeles? Ha, ha! Ne-am înțeles?

Prager făcea eforturi să rămînă serios. Merilee Finch și Daffy Anderson își rețineau zîmbetele mușcîndu-și buzele, ca și cum, la rîndul lor, ar fi avut vreo taină sau religie vinovată.

— Precizarea B, continuă Prager. O prezentare video reușită nu ține loc de prospect. Ceea ce urmează să vă spună Daffy astăzi, aici, sau Merilee reprezintă gîndurile lor spontane, nu recomandări oficiale...

Chelnerul descinse la masa lui Gary, aducîndu-i somonul pe un pat de linte. Denise făcu semn cu mîna că nu dorește antreul.

— Nu mănînci? o întrebă Gary în șoaptă.

Denise clătină din cap.

— Denise, zău așa, protestă Gary, jignit fără să știe nici el de ce. Nu se poate să nu iei două înghițituri împreună cu mine.

Ea îl privi drept în față, cu o expresie impenetrabilă.

— Mi-e puțin rău de la stomac.

— Vrei să mergem?

1. Cumpărătorule, ai grijă! – îndemn adresat celor care achiziționează un produs, asumîndu-și riscurile (lat.).

— Nu. Pur și simplu nu vreau să mănînc.

La treizeci și doi de ani, Denise era încă frumoasă, dar ceasurile lungi petrecute în fața sobei de gătit îi arseseră pielea tînă, dîndu-i o mască de teracotă, care îl mai îngrijora cîte puțin pe Gary de fiecare dată cînd o vedea. La urma urmelor, era sora lui mai mică. Vîrsta la care mai putea avea copii și la care se mai putea căsători trecea cu o viteză pe care el o percepea, dar bănuia că ea nu o percepe. Cariera îi părea un blestem căruia Denise îi căzuse pradă, care o împingea să muncească șaisprezece ore pe zi și îi interzicea accesul la orice viață socială. Gary se temea – arogîndu-și, ca frate mai mare, dreptul de a se teme – că, atunci cînd se va trezi de sub imperiul vrăjii, avea să fie prea bătrînă pentru a-și mai întemeia o familie.

Mîncă repede somonul, în timp ce ea bea apa de import.

Pe podium, președinta Corporației Axon, o blondă în jur de patruzeci de ani cu combativitatea inteligentă a unui decan de facultate, vorbea despre efectele secundare.

— În afară de durerile de cap și greață, care sînt de așteptat, spuse Merilee Finch, încă nu am detectat nimic altceva. Nu uitați însă că tehnologia de bază este deja în folosință de cîteva ani buni, fără să se fi raportat vreun efect dăunător semnificativ. Da, Armani gri? zise ea arătînd către sală.

— Corectall nu e un nume de laxativ?

— Ah, da, răspunse Finch dînd energic din cap. Se scrie altfel, dar aveți dreptate. Curly și cu mine am luat în considerare vreo zece mii de denumiri diferite pînă să ne dăm seama că marca nu contează prea mult pentru pacientul cu Alzheimer, pentru suferindul de Parkinson sau pentru cel care luptă cu o depresie gravă. Putem să-i spunem și Carcino-Azbestos, lumea tot o să ne bată la ușă ca să-l primească. În viziunea largă a lui Curly însă, și motivul pentru care este dispus să riște toate bancurile scatologice și așa mai departe, este că peste douăzeci de ani, în Statele Unite nu va mai fi nici o închisoare în funcțiune, datorită acestui proces. Realist vorbind, trăim într-o epocă a marilor descoperiri medicale. Nu mă îndoiesc că vom avea terapii concurente pentru Alzheimer și Parkinson. Unele dintre ele s-ar putea să apară pe piață înaintea Corectallului. În consecință, pentru cele mai multe dintre suferințele cerebrale, produsul nostru nu va fi decît una dintre armele din arsenal. Desigur, arma cea mai eficientă, totuși numai una dintre multele. Pe de altă parte, în domeniul afecțiunilor sociale, în ce privește creierul infractorului, aici